

TEZĂUR LITURGIC
24 MAI
SF. IUSTIN POPOVICI

VIAȚA
SF. CUVIOS
SIMEON
STÂLPNICUL
DE LA
MUNTELE MINUNAT

BELGRAD, 1974

Архимандрит ЈУСТИН Поповић

ЖИТИЈА СВЕТИХ

24. МАЈ

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНОГ ОЦА НАШЕГ СИМЕОНА СТОЛПНИКА ДИВНОГОРЦА

Младић неки, по имену Јован, дође са родитељима из Едесе[1] у Антиохију[2]. Јован беше стасао за женидбу, зато његови родитељи, видевши једну дивну девојку Марту, затражише је од њених родитеља за свога сина. Родитељи казаше то Марти, али она не пристаде, пошто беше решила да се уневести Христу и да девство своје сачува у чистоти. Али кад је родитељи стадоше приморавати на брак она хитно оде у Претечину цркву у предграђу Антиохије, и павши ничице мољаше се са сузама да Господ уреди онако како би по њу било најкорисније и најспасоносније. И би у тој цркви неко божанско виђење Марти које јој нареди да се покори родитељима и да ступи у брак.

Ослонивши се на вољу Господњу, девица Марта ступи у брак са Јованом. И она му беше не само помоћница у животу него и руководитељка ка спасењу, потстичући га на свако добро дело. И украшаваху живот свој

пошћењем, уздржањем и молитвама, старајући се да угоде Богу. Чесна Марта је често одлазила к Претечиной цркви и молила се са великим усрђем светом Јовану Претечи, да јој својим молитвама измоли од Бога дар: да роди мушко дете. Притом Марта обећаваше да ће га посветити на службу Богу, као некада Ана Самуила (1 Цар. 1, 1). Годину дана после тога, када Марта једне ноћи задрема у овој цркви на ноћној молитви, њој се јави свети Јован Претеча и рече јој: Надај се, жено, твоја је молитва примљена, и ти ћеш добити оно што тражиш. А у знак Божјег благослова теби, прими овај тамјан, - притом јој даде грумен мирисавог тамјана, - те покади њиме дом свој. - Тргнувши се од дремежа, Марта нађе у руци својој тамјан, чији мирис беше неисказан.

Затим јој се поново јави Претеча и рече јој: Иди к мужу своме, јер ћеш зачети сина, и надени му име Симеон. Он ће сисати млеко из десне дојке твоје, а леве се неће никада додирнути, јер ће бити син деснице. Он неће окусити ни меса, ни вина, нити икаквог јела, спремљеног куварском вештином људском; његова ће храна бити хлеб, мед, со и вода. Ти треба да га у његовом детињству врло брижљиво васпитаваш, јер ће бити свети сасуд на службу Господу Богу нашем. Две године после рођења

донећеш га овде у моју цркву и крстити га. И када се дете удостоји благодати крштења, онда ће се обелоданити шта ће изићи од њега.

Испунивши се од овог виђења страхом и неисказаном радошћу, Марта узнесе велику благодарност Богу и светом Претечи. И вративши се дома к мужу своме, заче од њега. А кад се наврши време, она без болова роди сина и надену му име Симеон. И дојаше га само десном дојком. Понекад пак, желећи да провери тачност онога што јој Претеча свети рече у виђењу, она нуђаше одојчету леву дојку, али оно с плачем окреташе лице своје од ње, не хотећи никако да сиса од ње. Још и то беше чудно да онога дана, када би Марта јела месо или пила вино, мали Симеон није хтео да сиса целог тог дана све до сутрадан. Схвативши зашто дете неће да сиса, Марта се уздржаваше у све дане од меса и вина, и постећи се храњаше будућег великог испосника.

Када дете напуни две године, родитељи га однеше у Претечину цркву и крстише. А дете одмах по крштењу проговори, јасно изговарајући ове речи: Имам оца, и немам оца; имам матер, и немам матер. - И ове речи оно понављаше седам дана. Томе се веома чуђаху родитељи, и сви који то чуше, и предвиђаху да ће дете бити подражатељ не земаљског него

небеског. Када мајка одби малог Симеона од сисе, стадоше га хранити хлебом, медом и водом, пошто он нипошто није хтео ни месо нити ишта варено.

Када Симеону беше пет година, догоди се земљотрес у Антиохији, за царовања Јустинијана Великог[3]. Од тог земљотреса сруши се камена кућа у којој живљаху родитељи Симеонови; том приликом погибе отац Симеонов, а мати му оста жива, пошто, по промислу Божјем, не беше код куће већ у неком храму. А и мали Симеон за време земљотреса налажаше се у цркви светог Првомученика Стефана, где га Бог сачува читава и неповређена. Изишавши из цркве, Симеон не знађаше на коју страну да пође к својој кући, пошто многе куће беху срушене. И он луташе по рушевинама Антиохије, док га једна благочестива жена, која је знала његове родитеље, не нађе, и узе на леђа, и однесе у гору близу града, где сама обитаваше.

А блажена Марта, мати Симеонова, видевши да је њихова кућа срушена, и мислећи да су у њој сви изгинули, па и Симеон са њеним супругом, удари у велику кукњаву. Но после седам дана јави јој се свети Јован Претеча и каза јој да је њено дете живо, и где се налази. Марта се одмах упути на гору ону, и нађе

Симеона код споменуте жене, своје познанице; и ова са чуђењем исприча матери како Симеон за свих седам дана није хтео ништа од јела да окуси, већ је само два пута узео по мало хлеба и воде. Узевши Симеона, мати га одведе у Претечину цркву, и тамо узнесе благодарност Богу и Светом Претечи што јој сачуваше дете у животу и што јој га вратише.

Једном, размишљајући у себи о виђењима која је имала односно свог детета и о чудесним стварима које се већ дешавају с њим, она беше у недоумици шта ће изићи од њега. Заспавши, она имаде овакво виђење: учини јој се како је добила крила и лети у висину држећи у рукама своје дете и узносећи га на дар Господу и говорећи: овакво сам твоје усхођење желела да видим, о чедо моје! Нека ме дакле Творац мој отпусти с миром, пошто сам се удостојила бити благословена међу женама, јер плод утробе своје предајем Свевишњем!

После тога Марта се са својим синчићем настани у једном крају Антиохије званом Херувим. Тај назив дошао је отуда што је Тит, син римског цара Веспасијана, разрушивши Јерусалим, узео из јерусалимског храма два златна херувима, који су стајали над ковчегом завета, пренео их у Антиохију и поставио на ово место. Док блажена Марта живљаше тамо са

својим синчићем, њен синчић Симеон имаде овакво виђење: он виде Господа нашег Исуса Христа где седи на високом престолу и к Њему се са свих страна стичу неисказиво много праведника; пред престолом беше отворена књига живота, и обављаше се суд; на истоку се видео рај сладости, а на западу пакао огњени. И Свети Дух рече Симеону: Слушај, дете, и разуми што овде видиш; постарај се да угодиш Богу, да би се удостојио славе светих и добио неисказана блага која је Бог уготовио онима који Га љубе.

Од тога виђења дете се испуни божанске мудрости и даде му се откривење и виђење непознатих и чудесних тајни. После пак неколико дана Симеон виде једног мужа, дивног по изгледу, обученог у беле хаљине, који му рече: Хајде за мном. - Симеон пође за њим, и овај га одведе у крај Тиверински, у близини Селевкије. И доведе га на место, звано Пила. Тамо дете Симеон обитаваше, живећи у пустој гори са зверима као са јагањцима. Звери му беху једини сажитељи, а од људи га нико уопште не виђаше. Њега пак и дању и ноћу обасјаваше неисказана светлост. Храну је добијао од оног човека који га доведе тамо, и који му се често јављаше и у свему га поучаваше, и храну му на време даваше.

Затим, после неког времена, према упугству тог истог човека, Симеон се попе на врх горе и тамо нађе мали манастир, чији игуман беше муж свет, по имену Јован, који стајаше на стубу. Овај игуман имађаше честа виђења о Симеону који је имао доћи к њему: тако, некада је он виђао дете Симеона у белим хаљинама где на колима долази у манастир, некада - где лети у ваздуху и вије се над манастиром, а некада - где стоји на светлом стубу и са стубом се приближава манастиру. Виђао је овај блажени Јован и анђела који му указиваше на то дете и говораше: Ето, то је онај којим ћеш ти добити спасење. - И причаше игуман Јован та виђења монасима који живљаху заједно с њим.

А када, Божјим руководством, дође у његов манастир блажени Симеон, монаси се дивљаху како је тако мало дете, коме је једва било шест година, могло само ићи по таквој пустињи и пронаћи манастир. Игуман пак Јован, угледавши Симеона са свога стуба, одмах познаде у њему оно дете које тако много пута виде у својим виђењима, и веома му се обрадова. И призвавши га к себи, Јован га узе у руке и целива га, благодарјећи Богу са сузама. А дете беше веома лепо у лицу, косице плаве, очица светлих и милих, цела његова појава одисаше душевном добротошћу. Оно беше кротко,

ћутљиво, на одговор брзо, у речи паметно, небеских дарова препуно. И живљаше Симеон у том манастиру одвојено, држећи уста своја у ћутању. А пошћење његово бејаше овакво: некада на три дана, некада на седам, а некада на десет дана узимаше по мало сочива расквашеног у води, и пијаше по мало воде. Видећи све то, блажени игуман Јован столпник дивљаше се веома.

У том манастиру живљаше неки прост човек, чобанин. Видевши надприродно пошћење детета Симеона, он се распали ђаволском завишћу и намисли да га убије. Но када своју злу замисао хтеде да приведе у дело, рука му се тог часа осуши, и тешко се разболе целим телом, и беше близу смрти. Због тога он кајући се исповеди свој грех игуману и блаженом Симеону. А безазлени Симеон му не само опрости грех, него се и помоли Богу за њега, и чим се дотаче сасушене руке његове она се одмах исцели и цело тело његово оздрави. Од тога времена игуман и братија веома поштоваху ово блажено дете, пошто видеше да га је Господ још од утробе материне изабрао и осветио на службу Себи.

После неког времена блажени Симеон замоли братију да му саграде стуб близу стуба аве Јована. И братија му одмах сагради стуб крај

стуба Јовановог. И седмогодишње дете узиђе на стуб, пошто га претходно преподобни Јован замонаши. И стајаше на стубу, подражавајући оца свог аву Јована столпника. У почетку његовог столпничког стајања њему се јави Господ наш Исус Христос у виду Детета, блистајући неисказаном красотом. Угледавши Божанско Дете, светом Симеону се сва душа распламте љубављу к Њему, јер познаде да је Господ и Бог његов. И осмеливши се, он Га упита: Господе, како те распеше Јевреји? - А Господ, раширивши руке своје крстолико, рече му: Ето, тако ме распеше Јевреји; уосталом ја сам сам благоизволео да будем распет. А ти, мушки се држи и буди истрајан, сараспињући се Мени у све дане живота свог.

Од тада Божји угодник Симеон заборави на своје тело, и уподобљаваше се Бестелесним Силама проводећи ангелеки живот, и превазилажаше у подвизима свога старца. Јер старац Јован појаше сваке ноћи по тридесет псалмова, а Симеон појаше по педесет, понекад по осамдесет, а понекад и цео Псалтир свршаваше за једну ноћ, ни за тренутак не предајући се сну; исто тако он по цео дан славословљаше Бога. А старац, штедећи га, и бојећи се да не би изнемогао од толиких подвига, саветоваше га говорећи му: Чедо,

престани са таквим трудом који превазилази људску силу, јер ти ни нама недаш да отпочинемо; доста ти је што си се од пелена сараспео Христу; а треба да се унеколико, макар најмање, и о телу свом бринеш, пружајући му помало сна и дајући му хране под меру, да би могао до краја издржати напоре подвижничког живота. Јер јело и пиће не скврнавe човека, као што сам Господ каже у Светом Писму: Свако зеље које се може јести дадох вам за храну (1 Мојс. 9, 3). Блажени Симеон одговори старцу: Мада храна не скврнави човека, ипак рађа скверне помисли, помрачава ум, укореењује и тови страст, претвара духовног човека у телесног, прикивајући му мисли за земаљске жеље; а ми треба да се дан и ноћ поучавамо у закону Господњем, и да се бојимо да нас не дохвате сине прелести и ми паднемо у униније, у духовну чамотињу, као што пророк каже: Задрема душа моја од унинија (Пс. 118, 28). Нарочито је потребно да недремљивом бодрошћу отварамо уста своја на славословљење Бога, да бисмо привукли одозго благодат Светога Духа. Уосталом, шта је теби, оче, до мојих речи? Ја за себе самог, а не за друге, прописујем ове законе, јер је мени неопходно да младо тело своје укротим толиком суровошћу. - И удиви се старац тако паметном одговору младога детета.

Једном, када Симеон би обасјан светлошћу Светога Духа, њему би откривено васцело ђаволово царство и све сањарије његове: јер он виде самог врховног кнеза таме који сеђаше на великом престолу, са блиставом круном на глави, и пред њим стајаху војске демона; а виђаху се пред њим сви украси, спремљени за таште обмане: злато, сребро, драго камење, бисерје, - све то беше као неко блато; са свих страна чујаху се трубе, свирале, цитре и остали музички инструменти; а виђаше се грех у облику дивне девојке, за којом као слуге иђаху кушачи који потстичу и наводе људе на грех: дух покварености, дух нечистоте, дух лености и дух среброљубља, разјапљених ненаситих чељусти, желећи да прогутају сав свет. Ти духови - кушачи стараху се да и Симеона наведу на грехољубље, и позиваху га на грех разним лукавим речима; али он, оградивши себе обичним својим оружјем - крсним знаком, и призвавши име Христово, одагна од себе све те демонске привиде као што светлост сунчева одгони таму. А погледавши на цркву, Симеон угледа престо Божји, из кога изиђе слава Божја и обасја Симеона; притом, к светом Симеону би послат из цркве један од Патријараха са миомирисним миром у рукама; изливши миро на главу Симеону и помазавши га, Патријарх му

рече: "Силом овога помазања изгонићеш демоне; а опасавши се вишњом божанском крепошћу, ти ћеш их сећи на хиљаде и побеђивати на десетине и стотине хиљада. Стога, буди храбар, надајући се у Саздатеља твог, јер враг неће ништа успети против тебе и син безакоња неће ти нашкодити". - Од тога часа блажени Симеон доби власт над духовима нечистим, и стаде их изгонити из људи, и од сваке болести исцељивати.

Једнога дана слуга Божји Симеон столпник рече блаженом старцу свом Јовану столпнику: Оче, не тако давно Господ ми откри царство Сатанино и пагубна богатства његова; и ја видех лукавства његова, помоћу којих он води борбу са врлинским људима. Јован одговори Симеону: Чедо, нека те Бог сачува од замки његових! Симеон на то рече: Ма да се проклета сатанска сила ревносно труди да нам причини много зла, ништа неће успети. - А старац, видећи да дете ништа не рачуна демонска искушења, и бојећи се да не падне у гордоумље, рече му: У сваком случају, чедо, ми треба да се бојимо многоразличних замки сатанских и да се не уздамо у своју врлину, јер се непријатељ наш обуо у гвоздене чизме, и непрестано плете замке монасима; и чим улови погодан тренутак, одмах силовито насрне и отпочне страховити рат

против монаха. Зато нам је веома потребно молити се Богу и призивати у помоћ Емануила да свагда буде с нама и уништи сву силу вражију.

Док су њих двојица ово разговарали, Сатана, који је слушао овај њихов разговор, испуни се јарости и шкргуташе зубима на младога подвижника. Затим га стаде плашити страшним привидима, претварајући се час у љуте змије, час у јаросне зверове, и нападајући га и дању и ноћу, као да је хтео да га прогута. А блажени Симеон, уздајући се у свог Свевишњег Помоћника, и ограђујући себе крсним знаком, говораше: Нећу се уплашити страхоте ноћне, стреле која лети дању, помора који иде по мраку, болести која хара у подне (Пс. 90, 5-6).

Једне ноћи месеца децембра, у другу ноћну стражу, сабравши сву своју војску, ђаво изненада са силном хуком нападе страховито на светога Симеона, ишчупа кров што беше над блаженим Симеоном и баци Симеона са стуба доле. Но рука Господња беше на детету и чуваше га; стога блажени Симеон стајаше поред стуба, не само неповређен по телу, него и неустрашиво спокојан, и ни најмање неуплашен од вражјег напада. Затим ђаво наведе са мора ветар олујан и силовит и хучан, и сатвори страшне громове и муње, који сву ноћ удараху у стуб Симеонов.

Преподобни Јован, мислећи да је Симеон погинуо од страшних громава, плакаше, и дозиваше монахе да иду и виде да ли је дете живо на стубу. Но монаси се не одазиваху, јер не смејаху изаћи из својих келија бојећи се тих страха; а беше међу монасима и таквих који, потстакнути ђаволом, гајаху ненавист према детету Симеону. И они говораху међу собом: Где је сада пошћење тог детета које превазилази људске силе? Где су подвизи његови? Где чудотворства? Нека сада помогне сам себи!

А блажени Симеон, чувши свога старца где плаче за њим, повика к њему, говорећи: Не тугуј за мном, оче, јер, чуван благодаћу Христовом, ја ни најмање не настрадах; а ђаво је посрамљен. - А кад се раздани, монаси се упутише к стубу Симеоновом, држећи да ће дете наћи већ мртво. Но угледавши га живо и весело, са лицем које се сијало као анђела Божјег, они се постидеше. Укорени од старца Јована, они се постиђени повукоше у своје келије.

Архиепископ антиохијски Јефрем, чувши за блаженог Симеона како суров живот води, дође да га види. И видевши мало дете, но толико савршено у врлини, и Христу сараспето, прослави Бога са сузама. И кад се врати у Антиохију, он казиваше свима ради поуке у како суровим подвизима проводи живот слуга

Божји - дете Симеон. Од тога времена стадоше многи монаси и мирјани долазити к блаженом Симеону, једни - да га виде, други - да се насладе његовим богонадахнутим поукама, а трећи - да се исцеле од својих телесних недуга код бесплатног лекара и исцелитеља.

Једном приликом блажени Симеон измоли од неких својих посетилаца јак конопац, и кришом га тако чврсто омота око свог наог тела, да му се конопац уреза до костију, те му много крви иђаше из рана, тако да му се власеница, квашена крвљу прилепи за тело. И тело му стаде трулети, али свети Симеон подношаше то јуначки. Најзад, трулеће тело његово поче смрдети. Братија који узлажаху к њему на стуб, не знађаху спочетка откуда долази тај смрад. А кад једва дознадоше, известише о томе аву Јована. Он узнегодова против таквог подвига и нареди да се конопац полако скине са Симеоновог тела, и запрети Симеону да тело своје не ставља на тако љуте муке.

Блажени Симеон поседоваше и благодат учења, која се као река изливаше из уста његових. Сазивајући братију, старац Јован наређиваше Симеону да им говори поуку, и сам га с радошћу слушаше. И мало дете беше мудар и користан учитељ старим монасима, јер у устима његовим деловаше Дух Свети. И сви се

дивљаху благодатној мудрости која излажаше из уста његових. И старац Јован називаше Симеона новим Давидом; а казиваше и виђење своје које имаде односно њега у сну; видех, говораше он, неку божанску силу која у десној руци својој држаше саће меда, из кога се сливаше мед на главу детета Симеона.

Други опет старац упита једном братију, указујући на стуб Симеонов: Има ли голубова на том стубу? Братија му одговорише: Нема. Тада старац рече: Ја видех светлосног голуба где кроз вратанца улете к детету, па затим кроз неко време излете и прну летећи к небу.

Док они то разговараху између себе, блажени Симеон би у усхићењу: он виде себе узнесена на висину, и као на крилима облеће све крајеве васионе; затим виде себе узведена по седам лествица увис, где, слично светом апостолу Павлу, виде што око не виде, и чу што ухо не чу (1 Кор. 2, 9). И низвођен отуда, он упита онога који га је водио: Шта је то што ја видех? Он му одговори: То су седам небеса, на која си био узнесен. - Затим свети Симеон виде рај, и прекрасне вртове, и пресветле и превелике палате, и извор мира који извираше. Тамо више никога не виде осим Адама и благоразумног разбојника.

Када Симеон дође к себи, он исприча своје старцу све што виде. А старац Јован саслушавши, рече му: Чедо! благословен Господ који ти даде такву благодат!

Међутим, дете Симеон напредоваше све више и више у подвижничким трудовима. Када би му дошао неко који нема одеда, он је скидао своју одећу и давао му је, а сам је остајао наг. Тако је он поступао не само лети него много пута и зими. А старац Јован га облачаше, иако нерадо, да не би умро од зиме. Но мали Симеон, ударајући се у прса плакаше, говорећи: Тешко мени кукавцу; како светих Четрдесет Мученика[4] претрпеше ради Христа мраз и лед у језеру, а ја се не удостојавам да се ни најмање не мрзнем на мразу. На који ћу се начин онда избавити из вечног шкргута зуба? И како ћу добити удео са светима? - И дуго ридаше Симеон због тога. А старац Јован, огорчивши се, рече му: Шта би још хтео да учиниш са собом, Симеоне? Само ти нож недостаје, па да сам себе убијеш!

После извесног времена Симеон измисли себи овакво мучење: седе на ноге и не устаде целу годину, тако да му бутине и листови иструлеше, и велики смрад излажаше од тога. Ава Јован позва лекара да Симеону излечи ране, а Симеон смешећи се рече: Жив Господ мој! неће ме се

дотаћи рука и помоћ људска. - И Господ му изненада даде здравље, и он устаде на обе ноге потпуно здрав и читав, и нигде не беше ни трага од рана. И узносећи благодарност Богу, он дуго стајаше на коленима.

Када настаде празник свете Педесетнице изјутра, на сам дан празника блажени Симеон упита преподобног Јована: Оче, ко је достојан да прими Светога Духа као што Га примише свети Апостоли у огњеним језицима? Старац му одговори: Не ишти оно што је изнад тебе, и не испитуј оно што је недоступно сазнању, него размишљај о ономе што ти је заповеђено. На то Симеон рече: Писано је: Господ ће испунити жељу онима који Га се боје, и молитву њихову услишиће, и спашће их (Пс. 144, 19). Рекавши то, он подиже очи к небу и помоли се од свег срца, говорећи: Господе, Ти си Духа Твог Светог послао на своје свете Ученике и Апостоле, - пошљи дар благодати Твоје и на мене, и уразуми ме да се научим заповестима Твојим, јер си Ти моћан да у устима одојчади начиниш Себи хвалу, и да говорим речи вечнога живота.

Док се свети Симеон мољаше тако, одмах сиђе на њега с неба Дух Свети као горећа свећа, и испуни срце његово премудрошћу и разумом; и говораше из Божанског Писма многе ствари, и нико се не могаше противити Духу премудрости

који живљаше у њему. И не само усмено него и писмено он излагаше душекорисне речи о монаштву, о покајању, о оваплоћењу Христовом, и о будућем Суду. Осим тога, он и многа неразумљива у Светом Писму места јасно протумачи. И дивљаше се веома старац Јован таквом дару Божјем у малом детету, и говораше: Реч Господња распали га (Пс. 104, 19). Сада схватих, да ће он учинити дивна дела, скоро исто онако славна као и дела Апостола. - А дивљаху се и остали монаси, и почеше га се бојати, поражени не само његовим учењем, него и чудесима која чињаше. Неки од тих монаха видеше у сну три дворца, и у њима три престола, и на престолима три круне. А када упиташе коме је спремљена таква слава, чу се глас који говораше: Детету Симеону!

Сијајући својим животом као сунце, преподобни Симеон се све више и више уздизаше од земаљског к небеском. И он зажеље виши стуб, којим би се више приближио к небу. И би му саграђен други стуб, који имађаше четрдесет степеница у висину. И када се спремаше да узиђе на тај стуб, чуше за то архиепископ антиохијски и епископ селевкијски и дођоше у манастир са својим клиром. Ту они са запаљеним свећама побожно узеше божанствено дете Симеона и одведоше га најпре

у цркву, и у светом олтару посветише га за ђакона. Затим га уз појање псалама и песама узведоше на високи стуб. И стајаше блажени Симеон на том стубу осам година. А старац Јован плакаше, јер не виђаше лице његово. Симеон пак стојећи на вишем стубу провођаше надприродни живот, уподобљавајући се херувимима, и неућутно славословећи Бога.

Но да се ни једно тело не би хвалило пред Богом, Сатана, по попуштењу Божјем, поведе против њега тешку телесну борбу, наиме: хтеде да га у сну привидима оскврнави. Али Симеон, јуначки се противећи искушењу, не даде сна очима својим, и са многим сузама се мољаше Господу да му буде помоћник против уставшег на њега врага и да га заштити. И виде Симеон једног светлог, чесног, седог, у свештеничке ризе обученог човека, где силази с неба са путиром Божанских Тајни Пречистог Тела и Крви Христове, и ваздух се испуни неисказаним миомиром. И када тај светли човек приђе к њему, причести га светим Тајнама, и рече му: Буди храбар, и нека се јуначки држи срце твоје! Од сада те привиди у сну неће узнемиравати, само будно мотри на своје мисли и уздај се у Бога.

Од овог виђења свети Симеон се испуни превелике радости и неизрециве сладости, и

хваљаше Бога. Он чуваше себе, како од наилазећих помисли, тако и од разговора с људима: јер сваки дан он провођаше затворен до три сата по подне, не желећи ни с ким да разговара до једино с Богом.

Међутим, приближи се блажена кончина старцу његовом, преподобном ави Јовану столпнику, коју предвидевши, блажени Симеон посла оваку поруку ави Јовану: Не тугуј, оче, што ћеш чути за дан одласка свог, јер је смрт - општи удео свих људи. Сазнадох да те данас позива Христос Бог на одмор, да се после трудова својих одмараш са светима. Стога ми, о оче, дај авраамовски благослов, и помени ме када отидеш да се поклониш престољу славе Пресвете и једносушне Тројице; и помоли се за нас, да бисмо ми, победивши свет, добили Царство Небеско и у њему видели један другог.

Чувши ову поруку, ава Јован не посумња у њену истинитост, нити се уплаши умом, јер беше готов на смрт, иако у то време немађаше никакву болест и беше потпуно здрав телом. И преко доносиоца поруке ава Јован одговори Симеону: Чедо моје, нека те благослови Бог Отац кога си тражио, и Јединородни син Очев кога си заволео, и Животворни Дух кога си свим срцем желео! Једно Божанство Свете Тројице нека ти буде тврђава и заштита; Оно нека те упути и

утеши! Нека буду благословени они који тебе благосиљају; и нека буду проклети они који тебе проклињу! Нека ти Господ умножи част и славу што си мене, духовног оца свог, поштовао као телесног оца! А нека обрете благодат и милост од Господа и блажена мати твоја, која ми много послужи.

Присутна братија, чувши ове речи, обузе их страх, па упиташе блаженог Јована: Шта то, оче, завештаваш односно детета Симеона? Старац одговори: Ја желим да сви буду падражаваоци Симеона у пламеној љубави срца његовог к Богу, и да се удостојавају молитвене помоћи овог детета које је изабрани, велики и драгоцен сасуд Божји.

Затим ава Јован поучи братију спасоносним стварима, и помоли се Богу за њих. Онда се направи као да хоће да отспава мало. И убрзо заспа слатким сном блажене кончине, не боловавши телом нимало, и тако се придружи светим оцима.

После престављења свог блаженог старца Јована свети Симеон се одаде још већим трудовима. Устав његовог живота беше овакав: од раног јутра па до три сата по подне он се молио; од три сата па до заласка сунца бавио се читањем и преписивањем књига; по заласку сунца он је опет почињао да се моли, и сву ноћ

је проводио без сна у непрекидној молитви све до зоре; а у осветку дана он је наређивао сну, као слуги неком, да му приђе на кратко време; и пошто би врло мало продремао, он се опет будио и почињао своје уобичајено молитвено правило. У време молитве он је у својој десној руци држао тамјан, који се без жара димио и пуштао из себе миомирисни кад. Понекад се у ваздуху чуо глас огромне масе народа која му је припевала и узвикивала: Алилуја. А то су бивали свети Анђели.

Често је он многе дане и ноћи проводио уопште без сна. Једном, тридесет дана и тридесет ноћи он уопште не задрема, молећи Бога да сасвим узме сан од њега. И би му речено од благодати Божје: Потребно је да макар кратким сном одмараш тело своје.

Но ђаво, не могући да гледа такав подвиг Симеонов, опет се окоми на њега са свом војском својом, покушавајући да га разним привиђењима заплаши: некада се претвараше у змију, некада у различне зверове, који насртаху на Симеона да га уједу; некада се претвараше у неку необичну птицу са дечјим лицем, која му на лице налеташе; некада се појављиваше у виду огромне војске, која уз ратне покличе јуришаше на њега, желећи да га баци са стуба, и да стуб обори на земљу; једанпут огромним каменом

удари у стуб, и стуб се наже, готово да падне, али невидљива сила Божја задржа стуб и усправи; други пут ђаво се појави као девојка црнкиња, црна и бестидна, која се труђаше да рукама обгрли врат светитељу, и говораше: Још једном се борим са тобом, и ако ме победиш, онда ћу отићи одавде на неко време. - Сва ова демонска привиђења и утваре свети Симеон прогоњаше молитвом и знамењем светог крста.

Имаде блажени Симеон и предивно виђење божанско: виде он небо отворено и Господа нашег Исуса Христа, окруженог неисказаним сјајем, као пламенима огњеним; с десне стране стајаше Му арханђео Михаил, а с леве стране арханђео Гаврил; под ногама Му беше облак црвен. Видевши то, свети Симеон се поклони Господу свом, и пруживши руке своје к Њему мољаше Га, да му по доброту Својој да да донесе добре духовне родове. А Господ Христос благослови Симеона трипут божанским прстима својим. Симеон, погледавши доле, виде на земљи огромно мноштво демона у разним облицима: једни беху као вепрови, други као козе. И Господ му даде власт над свима тим демонима да их прогони. У знак те власти сиђе од Господа у руке Симеону жезал палмов. И одмах све то мноштво демона побеже од лица Симеоновог и пропаде без трага.

Блажени Симеон изгоњаше све зле духове из људи које довођаху к њему; исцељиваше он и све друге болести, па и мртве васкрсаваше. Тако, једном приликом дође к њему неки човек коме беше умро син. Дошавши под светитељев стуб, он са сузама викаше, молећи светитеља да се смилује на њега и помоли се Богу за умрлог сина његовог. А светитељ, приневши молитву Богу, рече томе човеку: Иди у име Господње! Син је твој жив. - Човек поверова светитељевим речима, оде дому свом, и обрете сина васкрслог из мртвих. Онда човек тај узе сина свог и с неописивом радошћу одведе га к светитељу, и узнесе благодарност Богу и Његовом угоднику.

Потом свети Симеон опет виде Господа и Бога нашег, пред којим стајаху чиновни Анђели; при томе најпрви Анђели држаху у рукама царску круну, украшену драгим камењем, а на врху круне беше крст који сијаше као муња. Том круном хтедоше свети Анђели да Симеона крунишу на царство. Видевши то, Симеон рече Анђелима: Не одузимајте ми власеницу, у коју се обукох Христа ради. Анђели му одговорише: Због тога и прими припремљену ти круну Царства Христова, и обуци се у благодат Светога Духа као у порфиру, и зацарићеш се са осталим светитељима у бесконачном Царству. А блажени Симеон, погледавши у Господа, рече: Господе и

Творче свега, пошто си наумио да мене недостојног удостојиш славе светих Твојих у Царству Твоме, онда молим Твоју доброту, учини да више не употребљавам земаљску храну људску! - И чу Симеон Господа како пристаје на његову молбу. И одмах затим свети Анђели приступише блаженом Симеону, обукоше му пресветлу хаљину царску преко испосничке власенице, увенчаше му главу круном, и запеваше велегласно, говорећи: Славан је и преславан Христос Бог, Цар неба и земље; нека буде похваљен и слуга Његов Симеон!

После овог виђења свети Симеон не окуси уопште земаљску храну све до краја живота свог, него се храњаше небеском храном коју му Анђео доношаше. А каква и колика чудеса учини овај свети Симеон, и како чудесна беху дела његова, налази се описано у опширној књизи о његовом животу; овде се износи нешто мало од тога.

Једном бише откривена светом Симеону сва зла која су ускоро имала снаћи град Антиохију и околину: Симеон виде Анђела са мачем у руци како лети у ваздуху над градом Антиохијом. Тада светитељ завапи к Богу, молећи се од свег срца за град, и посредоваше пред Господом као други Мојсије, да одврати гнев свој од људи. И Господ му рече: Ево, вриска грехова овога града

дође преда ме, и подиже против себе мој гнев и жарост; стога ћу уништити град тај у гресима његовим, пославши на њега огањ, мач и смрт. Тај ме град раздражи гресима својим и ја ћу га предати у плен народу неразумном.

Ово виђење свети Симеон казиваше свима богобојажљивим људима који долажаху к њему из града, и потстицаше их све на покајање. И заиста после не много времена Господ покрену на Антиохију цара персијског Хозроја, деду Хозроја млађег који однесе у плен животворно дрво Крста Господњег из Јерусалима[5]. Хозрој дође са великом војском персијском и халдејском, и стаде жестоко нападати град Антиохију. А блажени Симеон, стојећи на стубу, штићен Богом од нагрнутих варвара, мољаше се усрдно Господу да одврати гнев свој од града и да га не предаје у руке непријатељима. Но не могаде умолити Бога и утишати праведни гнев Божји. И би светом Симеону и ово виђење: налазећи се у усхићењу он виде пред собом пресветли крст, и при крсту два Анђела, у чијим рукама беху затегнуте тетиве са готовим срелама. И рекоше му Анђели: Овај крст посла ти Господ за заштиту и као знак мира, јер тебе неће захватити гнев Божја; а стреле су готове да одагнају непријатеље, ако се приближе овом месту твом, јер смо ми одређени да те чувамо.

И потом свети Симеон опет виде у виђењу како је град узет, како је пун непријатеља, како се из града чује кукњава и плач и силно запомагање, како једне мачевима секу, друге у ропство одводе, како неки скачу са градских бедема и беже; међу овима последњима свети Симеон виде и два монаха његовог манастира, који, уплашени од варварске најезде, напустише манастир и гору, па побегоше у град; њих сада виде како са другима беже из града, како их варвари сустижу, и једног од њих мачем убијају а другог у ропство одводе.

Све то што светитељ виде у виђењу, стварно се и зби после неколико дана: Антиохија би заузета, мачем и огњем опустошена, и мноштво народа у ропство одведено. Али, на молитве светог Симеона многи се спасоше тих страхота: јер када варвари својом главном војном силом уђоше у град кроз главну капију, дотле народ отвори северну и јужну капију града, још незаузете од непријатеља, те кроз њих многи побегоше, а неки и са градских бедема скочивши, утекоше. Бегунци се скриваху по горама и пустињама, и сачуваше се Божјим милосрђем, осим оне двојице споменутих монаха.

Варвари долажаху и до горе, на којој се налазио манастир и стуб Симеонов, али се

празни враћаху, јер гора биваше покривена мраком и облаком, као некада Синајска Гора, те се не виђаше ни стуб ни манастир. Многи пак од варвара, спречени и уплашени неком невидљивом силом, бежаху у ужасу назад као да их гони мноштво наоружаних војника, јер молитва светог Симеона беше страшно и непобедиво оружје против непријатеља. И ниједан монах од оних који се подвизаваху у манастиру на гори са светим Симеоном, не претрпе никакво зло од варварске најезде, осим она два брата што из страха побегоше у град.

Када се варвари повукоше у своју земљу, многи рањеници долажаху к светом Симеону, те им он свима даваше исцељење. Осим тога, многе од оних што беху у ропство одведени светитељ молитвама својим избави од уза и ропства и изведе на слободу, јер који год од заробљеника само споменуше светитељево име, одмах им спадаху узе и окови, и они прохођаху између варвара, али их варвари не примећиваху, и они се враћаху у своју отаџбину без икакве сметње од стране непријатеља. Тако и онај гореспоменути монах, чији друг погибе од мача, би спасен из ропства на такав начин заједно са једним војником антиохијским. Монах казиваше ово: Чим поменусмо оца Симеона, и са сузама га призвасмо у помоћ, одмах сами од себе спадоше

с нас окови што беху на нама; затим прођосмо посред варвара, и нико нас од њих нити што упита нити нам какву сметњу учини.

Близу Антиохије под гором крај пута сеђаше до најезде варвара један слепи старац и прошаше милостињу од пролазника. А када варвари неочекивано нагрнуше, један од њих удари старца мачем по врату и направи му смртоносну рану. Старац се ваљаше у својој крви, са нешто животнога духа у себи. А свети Симеон, видевши све то својим провидљивим очима, посла неколико монаха да му донесу тог старца. Монаси одоше, положише старца на рогожу и донесоше под стуб. Светитељ узе прашину са земље, окваси је освећеном водом, нареди да је ставе старцу на рану, говорећи: У име Емануила, прилепи се, главо, за своје место и учврсти се на њему. - И одмах глава старчева стаде на своје место, жиле се срастоше, глава се учврсти, страшне ране нестаде, и старац проговори. Уто се и слепе очи његове отворише. И сви који то видеше ужасаваху се и слављаху Бога.

После извесног времена преподобном Симеону додија узнемиравање, јер му са свих страна долажаше много народа, доносећи му своје болеснике, и тако му нарушаваху безмолвије, молитвено тиховање. И он намисли

да напусти овај стуб, на коме он већ осам година стајаше, и да пређе на неко усамљеније место. Не сувише далеко одатле налажаше се једна врло висока гора, и веома пуста, пошто на њој уопште не беше воде. И нико од људи не узлажаше на њу, јер беше непроходна и безводна; на њој обитаваху само дивље звери, змије и други отровни гмизавци. Ето, на ту гору мишљаше блажени Симеон да се пресели. Док он размишљаше о томе, њему се јави Господ са мноштвом светих Анђела, сишавши у светлом облаку на ту гору. И Господ му рече: Потруди се, Симеоне, да узиђеш на ову Дивну гору[6], јер ће се од сада тако називати ова гора, пошто ћу на њој изобилно показати благодат моју у теби, да ће се сви дивити. - И одмах би показан на гори тој висок брежуљак и камен, на коме стајаху ноге Господње; и просвети се подножје то од славе Господње као сунце; на том камену нареди Господ Симеону да стоји.

После овог виђења преподобни Симеон сазва братију и исприча им о благовољењу Господњем да се он пресели на другу гору. Поставивши им за игумана једног старог и искусног мужа, Симеон сиђе са стуба и крену ка Дивној гори, праћен братијом који су плакали због његовог одласка. А када се приближи показаном му брежуљку, он се заустави и дуго време мољаше

се Богу. Када пак заврши молитву, чу се глас мноштва Анђела који ускликнуше: Амин! - И светитељ нареди ученицима својим да на том месту поставе камени крст, који ће незаборавно потсећати на анђелски глас који се на том месту чуо. Погледавши пак на брежуљак на Дивној гори, он га виде обасјаног славом Божјом. Затим с радошћу се попе на њега, и стаде на онај камен, на коме беше у виђењу видео Господа да стоји. У то време блажени Симеон имађаше двадесет година.

Али свети Симеон не нађе ни тамо мира од посетилаца. Јер народ, који сутрадан по одласку Симеоновом дође у његов манастир, удари у велики плач пошто га не нађе. А кад сазнаде народ да се светитељ преселио на другу гору, сав журно крену тамо, носећи своје болеснике. Угледавши народ, преподобни Симеон се ожалости што му ни ту не дају да буде насамо са Богом. Међутим, видећи њихове сузе, сажали се на њих, и, међући на сваког болесника руке своје уз призивање имена Господњег, он их исцељиваше и отпушташе здраве.

Догоди се једном да лав који је живео у тој гори, сrete једнога човека који је ишао к светом Симеону, и јурну на њега да га растргне. А човек, не могући да побегне од њега, викну према њему: Немој ми чинити зла, ради

угодника Божјег Симеона! - И лав, чувши име Симеоново, одмах се укроти, и не учини никакво зло томе човеку. И овај човек, дошавши к светитељу, исприча му шта се десило. А остали посетиоци, уплашени од тога, молише светитеља да отера лава са Дивне горе, да не би задавао страх посетиоцима његовим. Преподобни онда позва свог ученика Анастасија, из кога истера, као и Господ Христос некада (М. 16, 9), седам ђавола, и рече му: Иди к лаву у пећину и реци му: У име Господње поручује ти слуга Христов Симеон: иди са ове горе, јер теби овде већ неће бити обиталиште, да не би плашио браћу која долази овамо.

Анастасије оде и, наставши лава у његовој пећини, каза му као разумном бићу светитељеву поруку. А лав, испуњујући светитељево наређење, одмах отиде одатле у друга далека пуста места, никоме не чинећи зла на путу.

У то време удари неки помор, те од разних болести умираху многи људи. Свети Симеон, схвативши да је то због гнева Божјег на људе, мољаше се са сузама Господу да се смилује на људе своје и да одврати од њих свој праведни гнев. И би му глас од Господа који говораше: Зашто ти патиш срцем за те људе? Еда ли их ти више волиш него ја? Но пошто се умножише безакоња њихова, потребна им је и казна. Ипак,

да те не бих ожалостио, дајем ти власт да их исцељујеш од сваке болести и недуга.

То рече Господ служи своме Симеону. А људи, ударани болестима, призиваху у помоћ име угодника Божјег Симеона, и виђаху га у виђењима како посећује домове њихове, како их осењује крстом и даје исцељења болеснима. И када долажаху к себи од виђења, они се осећаху потпуно здрави. А они призиваху име Симеоново на овај начин: паљаху у домовима својим кандила напуњена уљем, и кађаху тамјаном, и мољаху се говорећи: Христе Боже наш, помилуј нас молитвама слуге твога Симеона што је на Дивној гори!

И добијаху милост од Господа. А они који не имађаху довољно уља, наливаху мало у кандило, и паљаху; и кандило њихово гораше, не гасећи се, три па и четири дана, као да је уље доливано. Тако у кандилима њиховим не недостајаше уља на чудесан начин због призивања имена Симеоновог.

Једнога дана светом Симеону би откривено о приближењу кончине свјатјејшег архиепископа антиохијског Јефрема. Сазвавши братију он их обавести о томе, и наложи им да се моле Богу, јер велики стуб Цркве хоће да падне. Но братија му одговорише: Ми чујемо да је архиепископ здрав. - Сутрадан после јутрења (дан тај беше

петак) свети Симеон поново позва к себи братију и рече им с умилењем: Светитељ Божји Јефрем престава се ове ноћи, јер видех где свети Анђели вођаху к небу душу његову, која пролазећи поред мене целива ме и рече: Молим те, помињи ме у молитвама својим Господу. - А говораше преподобни и ово са сузама: Тешко Антиохији, јер она сада нема Јефрема! Тешко граду, јер се од њега узне Јефрем![7]

По престављењу блаженог Јефрема престо антиохијски заузне Домн[8], који дође из Цариграда. Овај Домн беше немилостив према ништима. Сазнавши о томе, преподобни Симеон му прорече Божје наказање. И стварно, Домн се ускоро разболе: згрчише му се и руке и ноге, те не могаше ногама ићи ни рукама радити, него лежаше као трупац.

Затим светом Симеону би откривено о новом земљотресу који је имао снаћи Антиохију и бити страшнији од првог. И обавестивши о томе оне што дођоше к њему, Симеон плакаше и мољаше Бога да одврати свој гнев. И тог дана увече би тако велики земљотрес, да бедеми градски падаху и из темеља се дивне високе грађевине рушаху, те се људи од силнога страха и ужаса пометоше. Том приликом многи грађани беху рушевинама затрпани и побијени; а остали побегоше на Дивну гору к угоднику Божјем, и

мољаху га са сузама да он својим богопријатним молитвама укроти гнев Божји. И када се светитељ са великим усрђем помоли Богу, земљотрес престаде; и светитељ виде небо отворено на источној страни, и неисказану светлост која отуда излажаше, као знак милосрђа Божјег према кајућим се људима.

Потом, по наређењу Божјем, преподобни Симеон подиже на Дивној Гори манастир и цркву, и то рукама људи које он беше исцелио а којих беше врло много; затим измоли од Бога довољну количину воде за потребе манастирске; онда молитвом умножи пшеницу у манастирској житници тако да се она у току три године није смањивала, иако је свакодневно трошена за масу народа који је са свих страна долазио.

Касније преподобни Симеон сагради и нови стуб, на који (како то својим очима виде преподобни) дође сам Господ Христос са светим Анђелима својим и освети тај стуб. Стога блажени праведник узиђе на овај стуб са великом радошћу, и стајаше на њему све до блажене кончине своје.

Када блаженом Симеону беше тридесет и три године, би му у Божјем откривењу наређено да прими посвећење за јереја, иако раније он то никако није хтео. И по наређењу Господњем к њему дође епископ селевкијски Дионисије, и

рукоположи га за презвитера. После посвећења свети Симеон са великом побожношћу чинодејствоваше Божанске Тајне, служећи Богу беспрекорно као анђеоло. И светитељ имађаше често дивна виђења и откривења од Бога; и претсказиваше будуће догађаје, предвиђајући оно што је удаљено као да је ту; и прозираше у тајна дела и у тајне мисли људске. Он учини безбројна чудеса и на земљи и на мору, јављајући се на јави и у виђењима; он слепима вид даваше, губаве очишћаваше, хроме усправљаше, демоне из људи изгоњаше, зверовима уста запушиваше, сваку болест и сваки недуг лечаше, и мртве васкрсаваше, тако да се на њему испунише речи Христове: Који верује у мене, дела која ја творим и он ће творити (Јн. 14, 12). И заиста, Бог беше диван у овом светом дивном слуги свом Симеону.

Када преподобни Симеон напуни седамдесет и пет година живота, он би унапред обавештен од Господа о свом одласку. И сазвавши братију, преподобни их опширно поучи, даде свакоме последњи целив, и у час вечерњи, у који је обично примао од Анђела доношену храну, он предаде своју свету душу у руке Божје, 24. маја 596. године, и оде да се са Анђелима наслађује созерцањем лица Божја у бесконачном царству Оца и Сина и Светога Духа, Једног у Тројици

Бога, коме слава сада и увек и кроза све векове, амин.

НАПОМЕНЕ:

1. Познато је неколико градова са именом Едеса. Овде се вероватно подразумева Едеса (сада Урфа) у северном делу Месопотамије.
2. Реч је о Антиохији Сиријској.
3. Јустинијаи I (Велики) царовао од 527. до 565. године.
4. Спомен њихов празнује се 9. марта.
5. Хозрој на персијском значи уопште цар. Тај се назив стављао уз име овог или оног цара. У даном случају подразумева се Хозрој I Ануширван, који је владао од 531. до 579. год. Његов унук Хозрој II Парвез (од 590. до 628. год.) заузео Јерусалим 614. год. за време рата са грчким царем Фоком, и однесе у Персију животворно дрво Крста Господњег. Оно би враћено 628. год., када наследник Хозроја II Сироес закључи мир са грчким царем Ираклијем.
6. Дивна гора налазила се у троуглу трију градова: Антиохије, Селевкије и Росе. Манастир светог Симеона видео се из Селевкије и био удаљен од Антиохије 16 километара.

7. Јефрем патријарховао од 527. до 545.
год.
8. Домн II патријарховао од 546. до 560.
год.

